

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžfk/6/2018
Identifikačné číslo spisu: 5016200949
Dátum vydania rozhodnutia: 28.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5016200949.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Y. Y., N. XXX, zastúpeného Mgr. Romanom Kobellom, advokátom so sídlom Radlinského 1730, Dolný Kubín, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1584892/2016 zo 4. októbra 2016, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 31S/80/2016 z 20. septembra 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 31S/80/2016 zo dňa 20. septembra 2017 z a m i e t a.

Účastníkom sa náhrada trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 31S/80/2016 z 20.09.2017 podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1584892/2016 zo 04.10.2016. Krajský súd zároveň rozhodol, že žalobca a žalovaný nemajú nárok na náhradu trov konania.

2. Na základe daňovej kontroly dane z pridanej hodnoty (ďalej aj „daň“ alebo „DPH“) a výsledkov dokazovania v rámci vyrubovacieho konania vydal Daňový úrad Žilina (ďalej len „správca dane“) dňa 02.06.2016 rozhodnutie č. 993361/2016 (ďalej aj „rozhodnutie správcu dane“), ktorým podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Daňový poriadok“) vyrubil žalobcovi za zdaňovacie obdobie IV. štvrt'rok 2011 rozdiel dane v sume 16.144,- Eur, keď mu neuznal odpočítanie dane z faktúr vystavených spoločnosťou DZ Stav, s.r.o., Kamenná cesta 11, Žilina za stavebné práce a pomocné stavebné práce. Dospel k záveru, že uvedenej dodávateľskej spoločnosti nevznikla daňová povinnosť v zmysle § 19 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“) a preto žalobcovi nevzniklo právo na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH z faktúr vystavených uvedenou spoločnosťou.

3. Na odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu správcu dane žalovaný rozhodnutím č. 1584892/2016 zo 04.10.2016 (ďalej aj „rozhodnutie žalovaného“) postupom podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku potvrdil rozhodnutie správcu dane. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný poukázal na zistenia správcu dane, podľa ktorých konateľ spoločnosti DZ Stav, s.r.o. R. A. síce pred správcom dane potvrdil vykonanie fakturovaných prác, avšak svoje tvrdenia ničím nepodložil. Stavebné práce mali vykonať brigádnicí, ktorých konateľ nevedel bližšie identifikovať, pričom proti jeho tvrdeniu svedčí skutočnosť, že za rok 2011 spoločnosť neúčtovala o žiadnych mzdových nákladoch. Požičanie potrebných pracovných prostriedkov (nástrojov, prístrojov, stavebnej techniky atď.) nevedel konateľ preukázať. Na výzvu správcu dane nepredložil žiadne doklady k deklaroványm plneniam, ktoré fakturoval žalobcovi. Podľa zistení správcu dane spoločnosť DZ Stav, s.r.o. podala za zdaňovacie obdobia október a november 2011 nulové daňové priznania k DPH a je aj výrazný rozdiel medzi údajmi v daňovom priznaní k dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2011, kde spoločnosť vykázala súčet prevádzkových, finančných a mimoriadnych výnosov v sume 26.399,34 Eur na jednej strane a základom DPH z vystavených faktúr pre žalobcu za obdobie roka 2011, ktorý bol v sume 166.600,- Eur. Žalovaný poukázal na to, že správca dane vyzval žalobcu na predloženie dôkazov o tom, že práce uvedené na faktúrach spoločnosti DZ Stav, s.r.o. boli touto spoločnosťou aj reálne dodané, avšak žalobca okrem faktúr a dokladov o ich hotovostných úhradách žiadne ďalšie dôkazy nepredložil.

4. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote správnu žalobu. Pochybenie daňových orgánov oboch stupňov žalobca videl v tom, že riadne neoverili dané obchodné transakcie tak na strane dodávateľa, ako aj na strane jednotlivých odberateľov žalobcu, keďže všetky plnenia dodané spoločnosťou DZ Stav, s.r.o. žalobca následne poskytol svojim odberateľom. Namietal, že pokiaľ by nevznikla daňová povinnosť pri dodaní služieb zo strany dodávateľskej spoločnosti, tak logicky nemohla vzniknúť daňová povinnosť pri následnom poskytnutí predmetných plnení odberateľom žalobcu a výsledkom by bola daňová povinnosť žalobcu v sume 0,- Eur. Podľa názoru žalobcu správcu dane nevykonal žiadne dokazovanie vo vzťahu k odberateľským faktúram, ktoré vystavil žalobca svojim odberateľom. Mal za to, že bez adekvátneho prešetrenia obchodných transakcií nielen u dodávateľa, ale aj na strane odberateľov, nie je možné správne a zákonne rozhodnúť o nárokoch žalobcu na odpočítanie dane.

5. Žalobca mal za to, že riadne splnil svoje dôkazné bremeno v zmysle § 24 ods. 1 Daňového poriadku vo vzťahu k preukázaniu reálneho uskutočnenia prác a služieb uvedených na faktúrach dodávateľa DZ Stav, s.r.o., a teda aj k preukázaniu vzniku daňovej povinnosti u tejto spoločnosti, pričom za dostatočný dôkaz považoval svedeckú výpoveď jediného spoločníka a konateľa dodávateľskej spoločnosti R. A., ako aj skutočnosť, že žalobca riadne a včas dodávateľovi uhradil dohodnutú cenu poskytnutých plnení. Skutočnosti zistené uvedenou svedeckou výpoveďou zakladajú podľa žalobcu prenos dôkazného bremena na správcu dane pre prípad jeho pochybností vo vzťahu k zisteným skutočnostiam. Vyjadril názor, že len samotné pochybnosti správcu dane nemôžu byť spôsobilé vyvrátiť oprávnenosť nároku žalobcu na odpočítanie dane. Prípadné nesplnenie zákonných povinností spoločnosti DZ Stav, s.r.o. vyplývajúcich mu z pracovnoprávných vzťahov s brigádnikmi, prípadne nesplnenie zákonných daňových a účtovných povinností, nemôže byť pričítané na ťarchu žalobcovi, pretože by tým bol sankcionovaný za konanie tretej osoby, ktoré nemohol ovplyvniť.

6. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe navrhol správnu žalobu zamietnuť, pričom zopakoval svoju argumentáciu uvedenú v odôvodnení svojho rozhodnutia a zotrval na tom, že žalobca v daňovom konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že plnenia uvedené na sporných faktúrach boli žalobcovi dodané spoločnosťou DZ Stav, s.r.o.

7. Krajský súd žalobu zamietol a účastníkom nepriznal nárok na náhradu trov konania. Dôvodil tým, že v sporných faktúrach, ktoré spolu s dokladmi o úhradách týchto faktúr v hotovosti žalobca predložil ako dôkaz o prijatí deklarováných plnení od spoločnosti DZ Stav, s.r.o. je predmet fakturácie vymedzený veľmi neurčito (stavebné práce a demolačné práce na stavbe hotela Družba - Liptovský Mikuláš, stavebné práce Bytový dom Trstená, stavebné práce podľa dohody, vykonané práce Družba - Liptovský Mikuláš, práce na stavbe Liptovský Mikuláš), v dôsledku čoho nie je možné určiť bližší charakter týchto

prác, ich rozsah a nejasné je aj miesto ich výkonu. Žiadne iné doklady, ktoré by potvrdzovali pravdivosť údajov uvedených v predmetných faktúrach, napr. zmluvy o dielo, objednávky, súpisy vykonaných prác, stavebné denníky, preberacie protokoly a podobne, žalobca nepredložil.

8. K svedeckej výpovedi konateľa spoločnosti DZ Stav, s.r.o. R. A. krajský súd uviedol, že jeho tvrdenia o skutočnej realizácii fakturovaných prác, ktoré mali vykonať brigádnic, neboli ničím doložené. Krajský súd zrekapituloval skutkové zistenia daňových orgánov a konštatoval, že reálne dodanie fakturovaných plnení spoločnosťou DZ Stav, s.r.o. žalobcovi nebolo preukázané a ani následná skutočnosť, že žalobca ďalej fakturoval zdaniteľné plnenia svojim odberateľom ešte nedokazuje, že dodávateľom týchto plnení pre žalobcu bola práve spoločnosť DZ Stav, s.r.o. Samotná existencia faktúr a dokladov o ich úhradách nie je podľa krajského súdu dôkazom o oprávnenosti uplatneného odpočítania dane z týchto faktúr, nakoľko pre priznanie tohto práva musí byť preukázané vecné uskutočnenie zdaniteľných obchodov deklarovaným dodávateľom. Svedecká výpoveď R. A. je podľa názoru krajského súdu v rozpore s listinnými dôkazmi - daňovými priznaniami a účtovnými výkazmi vypracovanými spoločnosťou DZ Stav, s.r.o. a nebola podložená žiadnymi ďalšími dôkazmi, napríklad dohodami o zamestnávaní brigádnikov v relevantnom čase, či o zapožičaní stavebnej techniky a podobne. Podľa krajského súdu preto žalovaný správne vyhodnotil predmetnú svedeckú výpoveď ako nevierohodný dôkaz o realizácii fakturovaných obchodov spoločnosťou DZ Stav, s.r.o.

9. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas kasačnú sťažnosť a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného alebo sa zruší kasačnou sťažnosťou napadnutý rozsudok a vec sa vráti krajskému súdu na ďalšie konanie. Kasačnú sťažnosť sťažovateľ podal z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP. Zotrval na argumentácii, ktorú uplatnil v správnej žalobe, že okrem faktúr preukázal materiálne plnenie zo strany dodávateľa aj svedeckou výpoveďou R., pričom oprávnenosť jeho nároku na odpočet DPH vyplýva aj zo skutočností, že dodávateľom realizované a vyúčtované zdaniteľné obchody sťažovateľ následne použil na účely svojho podnikania, keď predmetné plnenia poskytol svojim odberateľom.

10. Sťažovateľ ďalej uviedol, že z vyhodnotenia svedeckej výpovede R. A. správny orgán vyplýva, že považovali jeho tvrdenia za nepravdivé, čím vlastne došlo z ich strany k implicitnému úsudku o tom, že menovaný svedok sa dopustil priestupku. Takéto vyhodnotenie považoval sťažovateľ za nezákonné, pretože ak správne orgány považovali výpoveď svedka za nepravdivú, teda naplňajúcu skutkovú podstatu priestupku podľa § 21 ods. 1 písm. f/ zákona o priestupkoch, boli povinné prerušiť daňové konanie a iniciovať u príslušného orgánu konanie o predbežnej otázke. Keďže s takýmto podľa sťažovateľa nezákonným úsudkom správnych orgánov sa stotožnil aj krajský súd, dopustil sa nesprávneho právneho posúdenia veci a nezákonnosti rozhodnutia.

11. Správca dane podľa sťažovateľa neprodukoval žiaden dôkaz, ktorý by vyvrátil pravdivosť skutkových tvrdení sťažovateľa a svedka R. A. ako konateľa dodávateľskej spoločnosti. Sťažovateľ tiež trval na tom, že nie je spravodlivé, aby daňový subjekt niesol nepriaznivé následky prípadného nelegálneho zamestnávania zo strany jeho dodávateľa, prípadne nespôsobilosti preukázať existenciu obchodných kontraktov so svojimi subdodávateľmi. Mal za to, že ak správne orgány a krajský súd založili svoje rozhodnutie na pochybnostiach vyplývajúcich zo skutočností, že dodávateľ DZ Stav, s.r.o. nepodal za rok 2011 hlásenie o vyúčtovaní dane a o úhrne príjmov zo závislej činnosti a že za daňové obdobie júl až september 2011 podal negatívne - nulové daňové priznanie k DPH a že dodávateľ nevedel preukázať požičanie potrebných pracovných prostriedkov na svoje plnenia, potom takéto závery predstavujú „sankciu“ voči sťažovateľovi za konanie tretej osoby, ktoré sťažovateľ nemohol ovplyvniť. Podľa názoru sťažovateľa dôkazná povinnosť daňového subjektu nemôže byť rozšírená aj na skutočnosti týkajúce sa tretích osôb a vyžadovanie unesenia takéhoto dôkazného bremena je v rozpore so zásadou zákonnosti daňového konania.

12. Žalovaný sa k obsahu kasačnej sťažnosti žalobcu nevyjadril.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti

(453 ods. 1 a 2 SSP) a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť. Kasačný súd rozhodol o kasačnej sťažnosti bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP). Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v lehote najmenej piatich dní pred jeho vyhlásením (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

14. V zmysle § 464 ods. 1 SSP poukazuje Najvyšší súd Slovenskej republiky na svoj rozsudok v obdobnej veci tých istých účastníkov konania sp. zn. 1Sžfk/78/2017 z 22.01.2019, ktorého odôvodnenie, s ktorým sa konajúci kasačný súd v celom rozsahu stotožňuje, uvádza:

„Podľa § 49 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z. z. v citovanom znení právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zák. č. 222/2004 Z. z. v citovanom znení platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zák. č. 222/2004 Z. z. v citovanom znení právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 19 ods. 2 zák. č. 222/2004 Z. z. v citovanom znení daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby.

Podľa § 24 ods. 1 Daňového poriadku daňový subjekt preukazuje

a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,
b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,

c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

Podľa ods. 2 správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 46 ods. 5 Daňového poriadku ak vzniknú pochybnosti o správnosti, pravdivosti alebo úplnosti dokladov predložených kontrolovaným daňovým subjektom alebo o pravdivosti údajov v nich uvedených, oznámi správca dane tieto pochybnosti kontrolovanému daňovému subjektu a vyzve ho, aby sa k nim vyjadril, najmä aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvetlil a nepravdivé údaje opravil alebo pravdivosť údajov riadne preukázal.

13. Sťažovateľ vymedzil sťažnostné body prakticky zhodne so žalobnými dôvodmi tvrdiac, že závery krajského súdu stoja na nesprávnom právnom posúdení veci. Kasačný súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnymi názormi krajského súdu k otázke zákonnosti postupu a rozhodnutí daňových orgánov z hľadiska vymedzenia žalobných bodov. Tieto právne závery považuje za zodpovedajúce zákonu a aby zbytočne neopakoval nesporné skutkové zistenia i argumentáciu krajského súdu, na doplnenie uvádza, že správca dane celkom opodstatnene považoval uskutočnenie plnení deklarovanych v posudzovaných faktúrach za pochybné a postupoval v súlade so zákonom, keď vyzval žalobcu na predloženie ďalších dôkazov preukazujúcich skutočné dodanie stavebných prác spoločnosťou DZ Stav, s.r.o. Opodstatnenosť pochybností správcu dane jednoznačne vyplynula z rozporov medzi skutočnosťami vyplývajúcimi z posudzovaných faktúr spoločnosti DZ stav, s.r.o. a údajmi uvedenými v jej daňových priznaniach k dani z príjmov právnických osôb za rok 2011 a k DPH za mesiace júl až september 2011 (v prejednávanej veci mesiace október a november 2011, pozn. konajúceho kasačného súdu), ako aj zo skutočností, že v predmetnom zdaňovacom období III. štvrťrok 2011 (v prejednávanej veci IV. štvrťrok 2011, pozn. konajúceho kasačného súdu) nemala spoločnosť DZ Stav, s.r.o. žiadnych zamestnancov, žiadny majetok, neevidovala ani zamestnávanie brigádnikov, či vypožičanie stavebnej techniky potrebnej na plnenie záväzkov voči žalobcovi. Pochybnosti správcu dane boli len potvrdené svedeckou výpoveďou konateľa uvedenej spoločnosti R. A..

14. Keďže sťažovateľ na výzvu správcu dane žiadne ďalšie dôkazy v daňovom konaní nepredložil, považuje kasačný súd (v zhode s krajským súdom) závery daňových orgánov o neunesení dôkazného bremena zo strany sťažovateľa za správny.

15. Z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu vyplýva, že faktúra a doklad o jej zaplatení (a iné doklady vystavené dodávateľom po uskutočnení deklarovaného obchodu) nepochybne sú dôkaznými prostriedkami, ktoré podporujú tvrdenie daňového subjektu obsiahnuté v daňovom priznaní, že práve tento dodávateľ mu naozaj tovar alebo službu dodal. Obvykle ide o písomnosti, ktoré je možné pomerne ľahko vyhotoviť na počítači s tlačiarňou. Ich vierohodnosť je potom podporená osobou ich vystaviteľa, ktorý ich spravidla podpisuje, ale aj podnikateľským zázemím a minulosťou dodávateľa. V prípade, že zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že takéto písomnosti naozaj odrážajú (a teda dokladujú) uskutočnené zdaniteľné plnenie, je možné v nich obsiahnuté informácie považovať za relevantný či rozhodujúci dôkaz. Ak však správca dane pri preverovaní týchto tvrdení narazí na skutočnosti a dôkazy spochybňujúce či priamo popierajúce tvrdenia z predložených dokladov, je namieste a v súlade so zákonom, keď považuje tieto tvrdenia za nepreukázané a vyzýva daňový subjekt na predloženie ďalších dôkazov. Takým dôkazom môže byť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 24 ods. 4 prvá veta Daňového poriadku). Nie je presne predpísané, aké dôkazy je potrebné predložiť, vždy to závisí od konkrétnej dôkaznej situácie a charakteru dokazovaných skutočností (napr. rozsudok vo veci 1Sžfk/74/2017 zo dňa 09.10.2018, bod 19).

16. Daňový subjekt si má zaobstarať dostatok dôkazných prostriedkov preukazujúcich uskutočnenie plnenia deklarovaného predloženou faktúrou, ako aj to, že plnenie poskytol dodávateľ uvedený na faktúre. V prípade, že takéto dôkazy v daňovom konaní nepredloží, vystavuje sa riziku, že neunesie dôkazné bremeno, čo môže mať za následok neuznanie práva na odpočítanie DPH. Použiteľné dôkazné prostriedky závisia od charakteru tovaru alebo služby. V prípade stavebných prác, o ktoré ide v prejednávanej veci, je namieste očakávať od daňového subjektu napríklad predloženie stavebného denníka, prípadne svedectvá osôb, ktoré mali fyzicky vykonať službu a podobne (pozri napríklad rozhodnutia sp. zn. 1Sžf/81/2015, 1Sžf/111/2015, 1Sžf/12/2016, 8Sžf/36/2010). Takéto dôkazné prostriedky žalobca nepredložil a ani iným spôsobom sa mu nepodarilo preukázať reálne dodanie zdaniteľného plnenia dodávateľom.

17. Pokiaľ ide o svedeckú výpoveď konateľa spoločnosti DZ Stav, s.r.o. R. A., kasačný súd považuje za potrebné pripomenúť, že všeobecná výpoveď menovaného o tom, že všetky plnenia deklarované vo vystavených faktúrach boli skutočne dodané sťažovateľovi a ním zaplatené v hotovosti, je s ohľadom na neurčito vymedzený druh a rozsah fakturovaných stavebných prác (údajne objednaných ústne), bez existencie majetkového a personálneho zázemia pre podnikanie v stavebníctve u dodávateľa a bez doloženia dokladov o brigádnikoch, či stavebnej technike, ktoré mali byť pri realizácii stavebných prác použité, je dôkazným prostriedkom, ktorý sám osebe nemá prakticky žiadnu dôkaznú hodnotu. Navyše ide o svedectvo osoby, ktorá by sa nepotvrdením skutočného vykonania deklarovaných stavebných prác fakticky usvedčila z vlastnej protiprávnej (podvodnej) činnosti. Záver daňových orgánov i krajského súdu o nedostatočnej vierohodnosti predmetnej svedeckej výpovede je s ohľadom na celú dôkaznú situáciu správny a prakticky jediný možný.

18. V súvislosti so sťažnosťami námietkami o deliktuálnej zodpovednosti za nepravdivú svedeckú výpoveď, ktorú podľa názoru sťažovateľa mal žalovaný, prípadne krajský súd iniciovať, ak obsahu výpovede R. A. neuveril, kasačný súd uvádza, že povinnosťou daňových orgánov je pre potreby rozhodnutia vo veci riadne vyhodnotiť dôkazy, vrátane ich presvedčivosti, dôkaznej sily a vierohodnosti. To sa v prejednanom prípade nepochybne stalo a pokiaľ daňové orgány vyhodnotili svedeckú výpoveď menovaného ako nevierohodnú, ničím nepodloženú a rozpornú s ostatnými dôkazmi, s čím sa kasačný súd v plnom rozsahu stotožňuje, nebolo ich povinnosťou a ani povinnosťou správnych súdov iniciovať vyodenie zodpovednosti svedka za obsah jeho výpovede a už vôbec nie na tento účel prerušovať správne či súdne konanie.

19. Kasačný súd pripomína, že pre záver o nepriznaní práva na odpočítanie dane z dôvodu neunesenia dôkazného bremena postačuje dôvodné spochybnenie dôkazov o dodaní služby. V tejto situácii tak skutočnosť, že niekto stavebné či búracie práce vykonal, ale nie je preukázané (resp. je pochybné), že ich vykonal vystaviteľ faktúry, podľa zákona môže a má viesť správcu dane k záveru o neunesení dôkazného bremena žalobcom. Tvrdenou a nepreukázanou skutočnosťou je tu vykonanie, resp. zabezpečenie vykonania stavebných prác dodávateľom.

20. Keďže daňové orgány vo vydaných rozhodnutiach nespochybnili, že stavebné práce, ktoré sťažovateľ na daňové účely deklaroval ako prijaté od spoločnosti DZ Stav, s.r.o., použil na svoje podnikanie, nebolo ich povinnosťou podrobnejšie skúmať, ako s týmito plneniami sťažovateľ ďalej naložil. Tvrdenie sťažovateľa, že pokiaľ prijaté služby, resp. objekty, na ktorých boli vykonané, dodal svojim odberateľom, musela jeho dodávateľovi vzniknúť daňová povinnosť a sťažovateľovi právo na odpočítanie dane z faktúr dodávateľa, jednoducho neplatí, pretože zúčtovanie dane na výstupe automaticky neznamená priznanie odpočítania dane na vstupe. V prejednávanom prípade priznanie tohto práva sťažovateľovi bráni skutočnosť, že neunesol dôkazné bremeno na preukázanie skutočného prijatia služieb deklarovaných na sporných faktúrach od spoločnosti DZ stav, s.r.o., k čomu dospeli daňové orgány a na základe žalobných dôvodov i krajský súd, v súlade so zákonom.“

15. Keďže ani sťažnostné body sťažovateľovej kasačnej sťažnosti zákonnosť záverov daňových orgánov a krajského súdu nijako nespochybnili, postupoval kasačný súd podľa § 461 SSP a nedôvodnú kasačnú sťažnosť zamietol.

16. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že žalobcovi (sťažovateľovi), ktorý v kasačnom konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP). Žalovanému kasačný súd náhradu trov kasačného konania nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 SSP).

17. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011, § 139 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.